

Anna Monrad, Ubberup Valgmenighed: Prædiken til sidste søndag efter Helligtrekonger 2018

På kirkegården i Ballum i Sønderjylland står en gammel, forvitret gravsten. Indskriften er blevet helt ulæselig med tiden, men øverst på stenen kan man stadig se et indgraveret billede af et segl, sådan et man i gamle dage brugte til at høste korn med.

Det siges, at under denne sten hviler en enke, og om denne enke fortælles en ganske særlig historie. Nu skal I høre:

I 1634 hærgede en voldsom storm den jyske vestkyst og det meste af den lille by Misthusum blev skyllet i havet af stormfloden. Næste dag, da stormen havde lagt sig, var en stor del af tømmeret og indboet fra de ødelagte huse skyllet i land nordpå i Skærbæk. En enke, hvis hus var skyllet i vandet, sendte sin søn af sted for at prøve at redde nogle af deres ejendele tilbage. Da sønnen kom til Skærbæk, mødte han en tyv, der var ved at stjæle deres ting. Da sønnen ville jage tyven væk, kom han op at slås med ham og ved et uheld kom han til at slå tyven ihjel. Kongen dømte ham til døden for dette uoverlagte mord. Enkefruen bad for sin søns liv - hun rejste endda helt over til kongen for at trygle ham om at mildne straffen. Denne sø var den eneste søn, hun havde. Kongen - og det må jo så have været Christian d. 4. - sagde, at han kun ville give hendes søn fri, hvis hun kunne høste en hel ager med byg i løbet af én dag, fra solopgang til solnedgang.

Næste morgen, da solen stod op, tog konen sit segl og gik straks i gang med arbejdet. Ingen regnede med, at det ville være muligt for hende at nå at høste hele ageren. Men hun arbejdede og arbejdede hele dagen og da solen sank ned i Vesterhavet, havde hun på forunderlig vis nået det hele. Ageren var høstet. Men da hun ville rejse sig fra sin krumbøjede stilling, som hun havde stået i hele dagen, knækkede hendes ryg og hun faldt død om på stedet. Man begravede hende på Ballum kirkegård og stenen står der stadig til minde om hende, prydet med et segl. Ageren, hvor hun høstede, kaldes endnu den dag i dag for "Sorg-ageren".

Måske kender I dette sagn i en lidt anden skikkelse. Karen Blixen har nemlig taget sagnet under kærlig behandling og har skrevet en smuk og meget gribende fortælling, der hedder "Sorg-agre". Og historien er bestemt ikke blevet ringere af at komme en tur gennem fortællersken Karen

Blixens univers. Hvis I ikke allerede har læst "Sorg-agre", så skulle I tage at gøre det! Den står i samlingen "Vintereventyr".

Og jeg kan godt forstå, at Karen Blixen er faldet for det jyske sagn om enken og ageren. Der er noget fascinerende over den historie. Den handler om død, men jo også om liv! For selv om det er en grim historie, så døde enken jo ikke forgæves. Hendes søn blev sat fri. Hun endte med at komme til at ofre sit liv for hans skyld. Hendes kærlighed gav sønnen livet igen. Større kærlighed findes ikke.

I Karen Blixens version er det ikke kongen, men en gammel, magtsyg godsejer, der stiller enken på den umulige opgave at høste ageren på én dag, hvis hun vil redde sin søn. Godsejerens nevø er på besøg, og han kan næsten ikke holde ud af se den gamle kvinde knokle livet af sig. Den unge mand tager afstand fra onklens brutalitet og hans grusomme måde at skalte og valte med sine folks ve og vel. Han mener, at onklen i stedet burde have ærbødighed, ja ligefrem andagtsfølelse over for almuen. Onklen holder dog stædigt fast på sin hårde kurs og skifter ikke mening.

Den dramatiske dag i kornmarken bliver en skelsættende hændelse for nevøen. Det står pludselig klart for ham, at disse fattige, forslidte folk, denne gamle kone og hendes ulykkelige søn, at de dog faktisk er lykkeligere end ham selv, at de ejer en større rigdom end de rige folk på herregården. For, som nevøen siger til sin onkel: Ingen af os, du og jeg, har en kvinde, der er rede til at dø for vores skyld!

Det at have nogen, der er parat for at dø for ens skyld - det er altså den største rigdom, man kan få. Idet enken segner og dør af træthed - så er det tragisk og ulykkeligt. Men samtidig er det på en egen måde smukt. For hun giver sit liv for sønnens. Og derfor er hendes død en kærlighedsgerning.

Den samme rigdom, som ejes af denne fattige moderløse dreng, der nu er blevet givet fri til at leve sit liv, den samme rigdom ejer vi. For der er også en, der har givet sit liv for os! Da Kristus døde, døde han for os. Han gav sit liv for vores skyld. For at vi kunne få evigt liv gennem ham. Større kærlighed findes ikke. Han gav sig selv for at vi kunne blive sat fri til at leve, frie og frimodige. Vi kan leve i forvissat tro på, at Gud tager imod os, som vi er.

Jesus var det hvedekorn, som måtte falde i jorden og dø for at kunne give liv til mange nye hvedekorn. Vi er de hvedekorn, som får liv gennem Kristus.

Hvedekornet må opgive sit eget. Hvedekornet må ophøre med at være et hvedekorn for i stedet at blive til en plante, der bærer mange hvedekorn i akset.

Hvedekornet er et billede på opstandelsen. Både Jesu opstandelse påskemorgen, og den opstandelse, der skal ske, når vi engang på den yderste dag skal opstå. Men hvedekornet er også et billede på den opstandelse, som findes lige her midt i vores liv. For det, der dør, alt hvad der er mørke og død i, det kan vise sig at bære nyt liv i sig. Alt, hvad der synes lukket og goldt, kan åbne sig og vise os nye veje. Det er den forvandling, vi tror og håber på, kan ske. Også for os. Her i vores liv.

Dét er troens hemmelighed, som Paulus skriver om i det stykke, vi har hørt i dag. Jesus døde og opstod for at afsløre en hemmelighed for os. Hemmeligheden rummer en rigdom for os, siger Paulus. Hemmeligheden er, som Paulus skriver *"at Kristus allerede er hos jer og giver jer håb om en himmelsk fremtid."* Kristus er allerede hos os. Her i vores liv. Her i vores tid. Dét er det forunderlige. Det er troens hemmelighed. Det er den rigdom, vi ejer og som ikke kan overgås af noget. For han gav sit liv for os. Han er nær hos os, og han kan gøre vores liv nyt - igen og igen. Der hvor vi står og ikke kan se nogen udvej, dér giver han os håb om en himmelsk fremtid. Amen.